

erhvervelser, der også i fremtiden vil spille en betydelig rolle.

Den statslige skovtilplantning vil blive foretaget af statsskovdistrikterne. Også naturgenopretningen m.v. på Miljøministeriets arealer og aktiviteter inden for friluftsområdet vil blive varetaget af distrikterne.

For naturbevarings-, -pleje og -genopretningsaktiviteterne, herunder dem der på grundlag af aftaler skal gennemføres af ejendommenes ejere, forudsættes det, at såvel ministeriet som de kommunale råd – i første række de regionale myndigheder – kan være kontrahenter, dvs. indgå aftalerne og formidle de nødvendige tilskud. Herudover forudsættes almenyttige foreninger m.v. (f.eks. Friluftsrådet og Danmarks Naturfredningsforening) på baggrund af et tilskud hertil at kunne træffe aftaler med lodsejere om sådanne opgaver. For så vidt angår store eller dyre projekter eller store projekter med en enkelt eller få ejere kan lån eller tilskud gives direkte af ministeriet til ejendommenes ejere.

Store naturgenopretningsprojekter – f.eks. genskabelse af en tørlagt sø – er dog en så omfattende ændring af naturtilstanden, at det nødvendige areal formentlig må erhverves.

I situationer hvor mange, ofte mindre, arealer med forskellige ejere skal indgå i et samlet projekt, vil det ofte være hensigtsmæssigt, at amtsrådet/Hovedstadsrådet eller kommunalbestyrelsen forhandler og indgår aftaler med ejerne samt evt. gennemfører den forudsatte pleje/drift af arealerne. I de tilfælde, hvor ejerne selv forestår arbejdet, har den aftalende myndighed en vejledende og opfølgende (kontrollerende) funktion.

Aftaler om naturbevaring, -pleje og -genopretning vil blive tidsbegrænsede, maksimalt 10 års løbetid, og de forudsættes for Miljøministeriets regning tinglyst på ejendommene.

Når aftaleperioden udløber, må det søges sikret, at arealerne ikke falder tilbage til en uønsket tilstand. Dette kan ske ved indgåelse af et nyt kontraktforhold. Hvis ejeren imidlertid ikke ønsker dette, vil det ofte være ønskeligt at erhverve arealet. Det vil derfor i en række tilfælde være hensigtsmæssigt, at der ved indgåelse af den første aftale også aftales en forkøbsret for staten til de pågældende arealer til en pris, som falder inden for Statsskattedirektoratets værdiskøn på handelstidspunktet.

Som nævnt har det været afgørende for en ejendoms erhvervelse i medfør af lov 230, at den skulle have hovedsagelig regional betydning for friluftslivet, og at den skulle være i overensstemmelse med den gældende planlægning for området. Disse kriterier vil fortsat være gældende for erhvervelser.

Opkøbspolitikken vil blive koordineret med landbrugsministeriets opkøb i medfør af udlånsloven.

For naturgenopretnings- og plejeprojekter er situationen en anden. Også mindre projekter af mere lokal karakter kan have stor betydning for miljøet og for det bynære friluftsliv. Sådanne projekter vil oftest skulle forestås af den pågældende kommune eller regionale myndighed eller en organisation med lokal repræsentation. I sådanne tilfælde bør det overvejes, om det statslige tilskud i medfør af loven bør være 100 pct. af omkostningerne, eller om den lokale kontrahent bør afholde en del af udgifterne.

§ 2, stk. 2, giver miljøministeren hjemmel til at afhænde fast ejendom. Der vil typisk være tale om at afhænde de dele af en ejendom – f.eks. landbrugsarealer – som er erhvervet i forbindelse med en samlet handel, men som ikke er nødvendige til opfyldelse af lovens formål. Salget vil ske i overensstemmelse med proceduren foreskrevet i landbrugsloven, og med jordlovsmyndighedernes medvirken. Salg af andre arealtypen vil ske under forudsætning af, at der ikke derved sker en tilsidesættelse af de hensyn, som loven tilsigter at varetage.

§ 2, stk. 3, bestemmer, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for brugen af lovens virkemidler, nævnt i stk. 1.

Til § 3

Som hidtil forudsættes det (jfr. § 3, stk. 1), at finansministeren for de lån, der ydes, fastsætter de »tekniske« vilkår, dvs. bestemmer forrentning og løbetid.

Stk. 2. bestemmer, at indtægter, der fremkommer ved salg af (dele af) erhvervede ejendomme, også tillægges årets bevilling. Dette skal ses i forlængelse af den hidtidige praksis, hvorefter Miljøministeriet i medfør af finanslovene fra 1985 og fremefter har haft mulighed for at tillægge indtægter ved salg af erhvervet landbrugsjord til årets bevilling.

Med henblik på varetagelse af de hensyn, der rummes i de tidligere fremsatte forslag om dannelse af en natur- eller friluftsfond, bestemmes det i stk. 3, at ministeren kan modtage gaver, som kan anvendes til lovens formål. Herved sker der i øvrigt en forenkling i forhold til i dag, hvor miljøministeren skal opnå Finansudvalgets tilslutning til modtagelse af sådanne gaver.

Til §§ 4, 5 og 6

Forkøbsretsinstituttet (§ 4) er kendt fra lov 230. I lovforslaget er der sket en udvidelse, derved at der